కన్నీటి కెరటాల వెన్నెల

ఓల్గా

కన్నీటి కెరటాల వెన్నెల

ఓల్గా

స్వేచ్ఛ ప్రచురణలు
హైద్రాబాద్

kanneeti kerataala vennela

volga

కన్నీటి కెరటాల వెన్నెల (నవల)

ఓల్గా

మొదటి ముద్రణ : అక్టోబర్ 1999

రెండవ ముద్రణ : మార్చి 2010

డిజైనింగ్, బుక్ మేకింగ్ : జుగాష్‌విలి

డి.టి.పి. : కవిత, హైదరాబాద్

ముద్రణ : చరిత ఇంప్రెషన్స్, హైదరాబాదు- 20

ప్రతులకు:

నవోదయ బుక్‌హౌస్, కాచిగూడ, హైద్రాబాద్
దిశ పుస్తక కేంద్రం, చిక్కడపల్లి, హైద్రాబాద్
నవయుగ బుక్‌హౌస్, సుల్తాన్‌బజార్, హైద్రాబాద్
ప్రజాశక్తి బుక్‌హౌస్ అన్ని బ్రాంచీలు
విశాలాంధ్ర బుక్‌హౌస్ అన్ని బ్రాంచీలు
తెలుగుబుక్ హౌస్, కాచిగూడ, హైద్రాబాద్

వెల : 50 రూపాయలు

మాలపిల్ల, రైతుబిడ్డ చిత్రాలతో

తెలుగు సినిమాలలో

వాస్తవికతనూ, ప్రగతి శీలతనూ

తొలిసారిగా ప్రవేశపెట్టిన దర్శకుడు

గూడవల్లి రామబ్రహ్మం *గారికి*

సగౌరవంగా

- ఓల్గా

కన్నీటి కెరటాల వెన్నెలను మొదటగా

చతుర (1988 మార్చి) లో

ప్రచురించిన **చలసాని ప్రసాదరావు** *గారికి*

కృతజ్ఞతలు

కన్నీటి కెరటాల వెన్నెల

"రేణూ లేదా అత్తయ్యా?"

తలుపు తీసిన సుభద్రమ్మగారి ముఖం శిరీషను చూడగానే వికసించింది.

"రామ్మా....నిద్రపోతోంది – ఇదే రావటమా?" అంటూ శిరీషను కుర్చీలో కూచోబెట్టి మంచినీళ్లు తెచ్చి యిచ్చింది.

"ఇప్పుడు నిద్రేమిటి – ఉదయం పదిగంటలకి" శిరీష ఆశ్చర్యపోయింది.

"పగలూ రాత్రీ అనేముంది శిరీషా – ఎప్పుడూ పడుకుని ఏడవటమేగా! బలవంతాన నాలుగు ముద్దలు తినిపించేసరికి నా తల ప్రాణం తోకకు వచ్చినంతపనవు తోంది" సుభద్రమ్మ కళ్ళనీళ్లు తిరిగాయి.

"రేణూ ఇంకా కోలుకోలేదూ?" శిరీష గొంతులో బాధ, ఆశ్చర్యం కలగలిపి ధ్వనించాయి.

"లేదమ్మా....ఏడాదయింది – 'ఇంకెంతకాలం యేడుస్తావే' అంటే బదులివ్వదు. గడిచిన రోజులు తలుచుకుని ఏడవటం, తిండి తినకపోవటం – ఇదే వరస, ఇంకెన్నాళ్లు ఆఫీసుకి శెలవు పెడుతుందో తెలియదు. పిల్లలుంటే వాళ్లకోసమన్నా లేచి తిరిగేదేమో! అయిదు సంవత్సరాల్లోనూ దాని కడుపున ఓ నలుసుపడకపోయే" సుభద్రమ్మ దుఃఖంతో మాట్లాడలేకపోయింది.

శిరీష లేచి రేణూ పడుకున్న గదిలోకి వెళ్లింది.

రేణును చూస్తే దుఃఖం పట్టలేకపోయింది. పాలిపోయిన ముఖం, కళ్లు లోపలికి పీక్కుపోయి, పుల్లల్లా చేతులటూ ఇటూపడి జీవచ్ఛవంలావున్న రేణూను చూసి 'ఎలాంటిది

ఎలాగయిందీ,' అనుకుంది శిరీష. అందం, తెలివి, చురుకుదనం – అన్నీ తన సొత్తయినట్లు ఎప్పుడు చైతన్యస్వరూపిణిలావుండే రేణూ ఇవాళ సర్వశక్తులూ కోల్పోయి మంచంలో పడివుంది.

రవి లేకపోతే రేణూ ఇలా అయిపోవాల్సిందేనా? రవి ప్రభావం రేణూమీద ఇంతగా వుందా? ఎలా – ఎప్పటికి కోలుకుంటుంది?

ఎప్పటికి మళ్లీ మామూలు మనిషై ఈ ప్రపంచంలోకి వస్తుంది?

రేణూ పక్కనే కూచుని చెయ్యిపట్టుకుంది శిరీష.

కనురెప్పలు బలవంతాన తెరిచిచూసింది రేణు. ఆశ్చర్యంతో కళ్లు తెరిచింది. బలహీనమైన చిరునవ్వు ఎండిన పెదవులమీదకు పాకింది.

"శిరీ...ఎప్పుడొచ్చావు?"

"ఇప్పుడే – ఏంటిది రేణూ....ఎన్నాళ్లిలా?" శిరీష ఆగలేకపోయింది.

రేణు కళ్లు మూసుకుంది. కంటికొలకుల్లోంచి నీళ్లు జారుతున్నాయి. శబ్దం బయటకు రాకుండా పెదవులు బిగబట్టి విశ్వప్రయత్నం చేస్తోంది.

"రేణూ.........ఏంటమ్మా ఇది–"

రేణూ తలను హృదయానికి హత్తుకుంది శిరీష. ఇద్దరూ తేరుకోటానికి పదినిముషాల పైనే పట్టింది. రేణులేచి మొహం కడుక్కుని వచ్చింది.

"నీ ట్రైనింగు ఎప్పుడు పూర్తయింది?" రేణు సుభద్రమ్మ అందించిన గ్లాసు తీసుకుని అందులో పాలను చూసి ముఖం చిట్లించింది.

"నాక్కూడా టీ ఇవ్వమ్మా–"

"ఈ ఒక్కసారీ పాలుతాగమ్మా – అరగంటలో టీచేసి ఇస్తాను. తిండి మానేశావు – ఒక్కపూటన్నా – ఇవి తాగితే"

"సరేలే....విసిగించకు. తాగుతాను" తల్లిమీద చిరాకంతా పాలు గటగటా తాగేసి తీర్చుకుంది.

"ఏంటిది – అమ్మనిలా ఏడిపిస్తున్నావా?"

"ఔను....నేను అందర్నీ ఏడిపిస్తూనేవున్నా. అసలు నా బతుకే ఏడుపు బతుకయింది" రేణు ఏడవటం మొదలెట్టింది.

"రేణూ.....నీకేమన్నా పిచ్చా! ఇప్పుడేం జరిగిందని ఆ ఏడుపు" శిరీష ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఇదే వరస శిరీషా....మనం ఏమాటామాట్లాడకూడదు. అన్నం తినమనకూడదు. పాలు తాగమనకూడదు. లేచి తిరగమనకూడదు. తనను మాట్లాడించకుండావుంటే సరి. లేకపోతే పోట్లాడుతుంది.....ఏడుస్తుంది. ఏడాది నుంచీ కత్తిమీదసాము చేస్తున్నాననుకో–"

సుభద్రమ్మ చెబుతుంటే రేణు లేచివెళ్లి మంచంమీద పడుకుని ఏడుస్తోంది.

శిరీషకేంచెయ్యాలో తోచలేదు.

రవీ – రేణూ ప్రేమించుకుని పెళ్లిచేసుకున్నారు. అయిదేళ్లు వాళ్ల దాంపత్యం ఆనందంగా సాగిపోయింది. రవి చచ్చిపోయిన తర్వాత నెలరోజులు శిరీష రేణుతోనే వుంది. రేణు దుఃఖాన్ని పంచుకుని చెయ్యగలిగిన సేవలన్నీచేసింది అప్పుడే శిరీషకు మాంటిసోరి ట్రైనింగులో సీటువచ్చింది. సంవత్సరం ట్రైనింగది – బెంగుళూరులో. అక్కడకివెళ్లిన తర్వాత శిరీష రాసిన ఉత్తరాలకు రేణు బాగానే సమాధానం రాసింది. తాను కోలుకుంటున్నాననీ, మళ్లీ మామూలు ప్రపంచంలో పడుతున్నాననీ, త్వరలో ఆఫీస్‌కెళ్లి డ్యూటీలో చేరతాననీ రాసింది.

అన్నీ అబద్దాలు – తనని మోసంచేసింది. కోలుకోటానికి ఏమాత్రం ప్రయత్నించలేదు.

రేణునిచూస్తే శిరీషకీసారి కోపం వచ్చింది.

"రేణూ......ఇంక ఏడవకు – నాక్కోపం వస్తోంది–" రేణు దగ్గరకెళ్లి కూచుంది.

"ఏడవక ఏం చెయ్యనే?"

"ఏంచెయ్యాలో చెబుతాను. ముందు నువ్వా ఏడుపు ఆపు" గట్టిగా అంది శిరీష.

"రవి చనిపోయి ఏడాదయింది. ఇంకెంతకాలం ఏడుస్తావు – ఎన్నిరోజులిలా?"

"నేను మర్చిపోలేకపోతున్నా శిరీ! ప్రతినిముషం రవే గుర్తుకొస్తాడు" దుఃఖంతో మాట్లాడలేకపోయింది.

"ఒట్టిది....రవి నీకు గుర్తు రావటంలేదు. నువ్వు రవిని ఎప్పుడో మర్చిపోయావు బహుశా చచ్చిపోయిన మరుక్షణమే రవిని మర్చిపోయి వుంటావు. నీకు ప్రతినిముషం గుర్తొచ్చేది నువ్వూ, నీ దుఃఖం"

రేణుని నొప్పించైనాసరే ఆ దుఃఖంనుంచి బైటపడెయ్యాలని నిశ్చయించుకుంది శిరీష.

"నేను రవిని మర్చిపోయానా"

"ఔను....మర్చిపోయావు. రవే జ్ఞాపకంవుంటే నువ్విలా జీవచ్ఛవంలా వుండేదానివేనా? రవికి నువ్వెలావుంటే ఇష్టమో అలా వుండేదానివి. రవి నిన్నిలాంటి స్థితిలో చూస్తే ఎలా బాధపడతాడో అనే ఆలోచన నీకుందా....లేదు! నీకు సంబంధించినంతవరకూ రవి చచ్చిపోయాడు. రవి లేకపోవటం నీకెంత దుఃఖమో ప్రదర్శిద్దామన్న తాపత్రయంతప్ప రవి ప్రేమ నీకిచ్చిన బలాన్ని చూపిద్దామనే ఆలోచనే లేదు నీకు. రవి తన స్నేహితులకష్టాల్ని ఎంత ధైర్యంగా తనమీద వేసుకుని వాళ్లకు సహాయపడేవాడు – అసలు రవి భావాలేమిటి – వాటికి నువ్వెంత విలువనిస్తున్నావు. రవికున్న ధైర్యం అలవరుచుకోలేదు. రవికున్న స్నేహ స్వభావం అలవరుచుకోలేదు. రవి భావాలు నేర్చుకోలేదు.

నువ్వెలావుంటే రవికి సంతోషమో, తానులేకపోయినా నువ్వెలా వుండాలనుకుంటాడో వీటి గురించి నీకు కనీసం ఆలోచనలేదు. నువ్వు రవిని ప్రేమించావా? ప్రేమించటమంటే ఏంటి....ఇద్దరూ కలిసి సరదాగా బతకటమేనా? అవతలిమనిషి నుంచి నేర్చుకోవటం, ఆ మనిషి భావాల్ని గౌరవించటం కాదా?"

శిరీష గట్టిగా మందలిస్తుంటే రేణు తలదించుకుని కూర్చుంది.

"ఎందుకిలా బతకటం? పోనీ చచ్చిపోరాదూ?" శిరీష ప్రశ్నకు రేణు బిత్తరపోయింది.

"ఇలా అంటున్నానని కోపం తెచ్చుకోకు. నువ్విలాగే జీవితాంతం ఏడుస్తానంటే దానికంటే చచ్చిపోవటమే మంచిది" శిరీష గొంతింకా కఠినంగానే వుంది.

"అమ్మ ఏమవుతుందోనన్న దిగులే లేకపోతే చచ్చిపోయేదాన్నే" ఏడుస్తున్న రేణు గొంతులో ఉక్రోషం ధ్వనించింది.

"చచ్చిపోయేదానికి నీకింకా అమ్మగురించి దిగులెందుకు? రవిలేంది బతకలేవు....చచ్చిపో! అమ్మకోసం బతుకుదామనుకుంటే బతుకు – కానీ ఇలా ఆవిడకో సమస్యలా కాదు....ఆవిడ సంతోషించేలా బతుకు. అసలయినా రవి కోసమో, అమ్మ కోసమో బతకటం – ఏంటిది – అర్థంలేకుండా? నువ్వు బతకటం ముందు నీకోసం. నీకోసం నువ్వు బతకక్కరలేదా? నువ్వేమిటి – నువ్వెందుకీ ప్రపంచంలోకి వచ్చావు – నీ జన్మ ఇలాయేడ్చి చచ్చిపోవటానికేనా? నువ్వు- సాధించాల్సిందీ, పొందాల్సిందీ

ఏమీలేదా?" రేణు మీద ఉబికివస్తున్న జాలిని వెనక్కి నెట్టి కఠినంగా మాట్లాడింది శిరీష.

రేణు మాట్లాడకుండా కూచుంది.

"రవి నుంచి నీకు దొరికిన ప్రేమ చాలాగొప్పది – నాకు తెలుసు. నీకు ప్రేమంటే ఏమిటో తెలుసు – ప్రేమ విలువ తెలుసు. నీకు తెలిసినది ప్రపంచానికి కూడా తెలియజెప్పాలి గదా – ప్రేమకోసం తపించేవాళ్లెవరికైనా నీ ప్రేమ ఇవ్వాలిగదా –"

"నేనేం చెయ్యను. శిరీ....నాకసలు ప్రపంచంలోకి రాబుద్ధికావటంలేదు. ఈ ఇంట్లో ఎక్కడ చూసినా రవీ, నేనూ గడిపినక్షణాలే గుర్తొస్తున్నాయి. అలాంటి రోజులికలేవే అనే దుఃఖమే మనసంతా నిండుతోంది. ఏ మనిషిని చూసినా వాళ్లగురించి రవీ, నేనూ అనుకున్న మాటలే గుర్తొస్తున్నాయి. ఆఫీసుకి వెళితే నాసీటుకి ఎదురుగానే రవి సీటు. నిజమే....రవికి నేనిలా వుండటం ఇష్టంలేదు. కానీ నవ్వటానికి శక్తి చాలటంలేదు శిరీ....నేను మామూలు మనిషిని"

శిరీష రేణు చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంది.

"నాకెందుకలా ఉత్తరాలు రాశావు. నువ్వు కోలుకుంటున్నావనుకున్నాను. అసలు నువ్వక్కడికి వస్తే ఎంత బాగుండేది. నువ్విన్నిరోజులు సెలవు పెడతావని తెలిస్తే ఎలాగోలా నీచేత కూడా మాంటిసోరి కోర్సు చేయించేదాన్ని–"

నీరసంగా నవ్వింది రేణు.

"నేనా కోర్సు చెయ్యలేను గానీ – ఈ వాతావరణంనుంచి బైటపడి ఎక్కడన్నా కొన్ని రోజులు వుండాలనివుంది శిరీ! ఎక్కడికి వెళ్లాలో తెలియటంలేదు – అన్నయ్యల దగ్గరికి వెళ్లటం నాకిష్టంలేదు"

సుభద్రమ్మ భోజనానికి రమ్మని పిలిస్తే ఇద్దరూ లేచారు. శిరీష తిడుతుందనే భయంతో రేణు మాట్లాడకుండా పెట్టినవన్నీ తినేసింది. సుభద్రమ్మ మొహం వికసించింది.

భోజనంచేసి కబుర్లుచెప్పుకుంటూ నిద్రపోయారు. సాయంత్రం లేచి స్నానాలుచేసి చల్లగాలికి డాబామీద కూర్చున్నారు.

"నీ ట్రైనింగు విశేషాలేంటి శిరీ – నాగొడవలోనే సరిపోయింది పొద్దుట్నించి" అంది రేణు.

"ట్రైనింగు చాలా బాగుందే – ప్రాక్టికల్‌వర్క్ చాలా కష్టం. కానీ పిల్లలలోవుండే శక్తుల్ని వికసింపజేయడానికి మాంటిసోరి చేసిన ప్రయత్నాలు అద్భుతం అనుకో. నిజంగా అవన్నీ తెలుసుకోవటం మంచి అనుభవం –"

"మరి వచ్చే ఏడాదన్నా స్కూలు పెడతావా?"

"పెట్టక - స్కూలు పెట్టాలనేగదా - సంవత్సరం లాస్ ఆఫ్ పేతో ఈ ట్రైనింగు పూర్తిచేసి వచ్చింది" పేపర్ తిరగేస్తున్న శిరీష ఒకచోట ఆగిపోయింది.

తనదృష్టినాకర్షించిన సమాచారాన్ని పూర్తిగా చదివి తలెత్తి రేణును చూసింది.

"రేణూ....నువ్వు పూనా వెళ్లరాదూ?"

"పూనానా....ఎందుకు?" రేణు ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఎక్కడికన్నా దూరంగావెళ్లాలని వుందన్నావుగా?"

"అయితే పూనా ఎందుకు.....ఏం చెయ్యాలక్కడ?"

"ఫిలిం ఇనిస్టిట్యూట్‌లో ఉండి అయిదువారాలు వాళ్ళేదో కోర్సు నడుపుతారట అందులో చేరు-"

"అన్నీ పిచ్చిమాటలు మాట్లాడకు - ఫిలిం ఇనిస్టిట్యూట్‌లో నేను చేరటమేంటి - అదేం కోర్సు - నన్నెందుకు చేర్చుకుంటారు - అసలు నాకు ఫిలింస్‌తో ఏంపని?"

"నువ్వు సినిమాలు చూడవా?"

"చూస్తాను - చూస్తే-"

"చూసిన వాటిలో ఇది బాగుందీ ఇది బాగోలేదు అనుకోవా?"

"అనుకుంటాను"

"అదే అలా అనుకోటాన్నే మరింత బాగా అనుకునేలా ట్రైనింగు ఇస్తారట. అప్రీసియేషన్ కోర్సు అన్నారు. ఆ అయిదు వారాలు సినిమాలు ఎలా చూడాలి. సినిమాల్లో ఏంచూడాలి అన్నది నేర్పుతారు - నేర్చుకునిరా"

"పోవే-అలాంటి కోర్సు ఎక్కడన్నా వుంటుందా....సినిమాలెలా చూడాలో వాళ్ళు నేర్పే దేమిటి - మనకి తెలియదూ?"

"అబ్బ - నీకు తెలుసు - నేను ఒప్పుకున్నా. అయిదు వారాలు పూనాలో గడపటానికి నీకేమిటి అభ్యంతరం -?

"నాకసలు సీటు రాదు - నాకు సినిమాలతో ఏం సంబంధం?"

"నీకు పెయింటింగయితే వొచ్చుగా - ఏదో ఓ కళలో ప్రవేశం వుందిగదా - అన్నట్టు పాటలు పాడతావు గదా"

"బోడిగుండుకీమోకాలికి ముడిపెట్టకు - పెయింటింగ్‌కి, సినిమాలకీ సంబంధం ఏమిటి?"

"అబ్బ - అప్లై చెయ్యొచ్చుగా - రాకపోతే వెళ్ళం - అంతేగదా"

శిరీష గబగబా కిందకు దిగివెళ్ళి కాగితం కలం తెచ్చి అప్లికేషన్ రాసింది. రేణు శిరీషను పట్టించుకోకుండా తన ఆలోచనలలో తాను మునిగిపోయింది.

* * *

వారంరోజుల తర్వాత పూనా నుంచి వచ్చిన ఉత్తరం చూస్తే రేణు ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. అప్రిసియేషన్ కోర్సులో సీటు వచ్చిందనీ రాదల్చుకుంటే వెంటనే టెలిగ్రాం ఇవ్వమనీ రాశారు. ఉత్తరమంతా చదివిన రేణుకు ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. వారంరోజుల్లో కోర్సు మొదలవుతుందనీ ఇనిస్టిట్యూట్ ఆవరణలో వున్న అమ్మాయిల హాస్టల్లో వసతి యేర్పాటు చేస్తామనీ రాశారు.

"ఏం చెయ్యాలి? వెళ్లాలా - ఈ శిరీష భలే పని చేసిందే-" అనుకుంది రేణు.

స్నానం చేసి తయారవుతుంటే సుభద్రమ్మ సంతోషం పట్టలేకపోయింది.

"అమ్మా...శిరీష దగ్గరకు వెళ్లొస్తాను" అని చెబుతుంటే నమ్మలేనట్లు చూసింది.

రేణు ఇంట్లోంచి బైటికడుగు పెట్టి సంవత్సరం కావొస్తుంది. ఎంతమంది ఎంత బతిమాలినా రేణును ఇంటినుంచి కదిలించలేకపోయారు.

శిరీష సంవత్సరం నుంచీ ఈ వూర్లోనేవుంటే రేణు ఇలా అయిపోయేది కాదేమో అనుకుంది సుభద్రమ్మ. రేణును చూసి శిరీష సంభ్రమంతో లేచింది.

"ఏం చేస్తున్నావు?" అంటూ కూర్చున్న రేణుకేసి సంతోషంగా చూస్తూ -

"ఏముంది...పిల్లల పేపర్లు దిద్దుతున్నాను. స్కూళ్ళు తెరిచి ఇరవై రోజులన్నా కాలేదు అప్పుడే పరీక్షలు పెట్టేశాం - పరీక్షలు కాదుగానీ పిల్లల ప్రాణాలు తీస్తున్నామనుకో"

"నువ్వు పెట్టే స్కూల్లో పరీక్షలుండవా?" నవ్వుతూ అడిగింది రేణు.

"నిజంగా వుండవు, పరీక్షలూ, హోంవర్కూ, పుస్తకాలమోతా, టీచర్ల బెత్తాలూ ఏవీలేని స్కూలు పెడతాను - చూడు"

"ఇవేవీ లేకపోతే అది స్కూలవుతుందా?"

"స్కూలు కాకపోతే పిల్లలు స్వేచ్ఛగా వికసించే చోటవుతుంది-అలాంటి చోటు ఒకటి పిల్లల కోసం తయారు చెయ్యాలి - అదే నా ధ్యేయం" పట్టుదలగా అంటున్న శిరీషకేసి మెచ్చుకోలుగా చూసింది రేణు.

"నువ్వు అనుకుంటే సాధిస్తావు, నాకా నమ్మకం వుంది"

"సరే....దానికింకా టైముంది గదా – ఏంటి సంగతులు?"

"ఏముంది....పూనానుంచి ఉత్తరం వచ్చింది –" పర్సులోంచి ఉత్తరం తీసియిచ్చింది.

"నిజంగా – చూశావా – నేచెప్పలా – నీకు సీటువస్తుందని –" శిరీష సంబరపడిపోతూ ఉత్తరమంతా చదివింది.

"మరింకేమిటి – అయిదువారాలు పూనాలో హాయిగా గడిపిరా"

"వెళ్ళమంటావా?"

"నేను వద్దంటానా? – నువ్వు మారాలి. కాస్త మనుషుల్లో పడాలి. నువ్వే అన్నావు – ఈ వాతావరణం నుంచి కొన్నిరోజులు దూరంగా వుంటానని. ఇది మంచి అవకాశం అయిదు వారాలు పూర్తిగా కొత్తచోట, కొత్త మనుషుల మధ్య వుంటే జీవితమంటే ఆసక్తి కలుగుతుందేమో చూడు, పోనీ వుండలేననుకుంటే మధ్యలో వచ్చెయ్యి."

రేణు మాట్లాడలేదు.

"పద....టెలిగ్రాం ఇచ్చివద్దాం" శిరీష లేచి తయారయింది.

"రవి లేకుండా నేనొక్కదాన్నే ఎలా వెళ్ళనే?"

రేణు అనుకోకుండా అడిగేసింది.

"ఈ ప్రశ్న వచ్చేది రవి బతికుంటేనే! రవి విడిగా లేడిప్పుడు. ఉండేదేదో నీ మనసులో వున్నాడు. నీతోపాటు వస్తాడు. లేనిపోని ఆలోచనలుచేసి పిచ్చిపెంచుకోకు"

శిరీష మాటలకు రేణు మాట్లాడలేదు.

"లే–వెళదాం"

"ఏమో....నాకు వెళ్ళాలనిపించటంలేదు"

"సరే–వెళ్ళకు–"పర్సుటేబుల్ మీదపడేసి మౌనంగా కూచుంది శిరీష.

"కోపం వచ్చిందా? నేనొక్కదాన్ని" రేణు సంజాయిషీ చెబుతున్నట్లుగా అంది.

"రేణు–నాకు కోపం రావటమేంటి? నాకు కోపం వస్తుందని నువ్వువెళతావా? ఒద్దు...నువ్వు వెళ్ళినా మానినా అది నీకోసం. నువ్వు కొన్నాళ్ళు ఎక్కడన్నా వుండాలని వుందంటే నేనీ ఆలోచన కలిగించాను. ప్రోత్సహించాను. వెళితే వచ్చే ఫలితాలో, మానితే వచ్చే సంతోషమో పొందేది నువ్వు. నిర్ణయం నువ్వే తీసుకోవాలి. ప్రతిదానికీ ఇతరుల గురించి ఆలోచించటం మానుకో"

"సరే...వెళ్దాంరా–" లేచింది రేణు.

శిరీష మాట్లాడకుండా లేచి పర్సుతీసుకుంది. ఇద్దరూ బయటికి నడిచారు.

టెలిగ్రాం ఇచ్చాక–

"వారంరోజుల్లో బోలెడు సినిమాలు చూస్తావు. ఇవాళ నాకో సినిమా చూపించరాదూ" అంది శిరీష.

"సినిమాకా?" తప్పుచేస్తున్నట్లుగా వుంది రేణుగొంతు.

"ఏం... సినిమాకెళ్ళటం ఏదో తప్పులా అంటున్నావు?"

"రవి పోయాక నేనింతవరకూ సినిమాకి వెళ్ళలేదు."

"ఎందుకని?"

రేణు మాట్లాడలేదు.

"సినిమా చూడటం సరదాగా, సంతోషంగా వుంటుంది. రవి లేకుండా సరదాలూ సంతోషాలూ ఏంటి అనుకున్నావు...అంతేనా?"

రేణు మాట్లాడలేదు.

"రేణూ...నువ్వు బతికున్నావు. సరదాలూ, సంతోషాలూ, బాధలూ, భయాలూ అన్నీ నీ చుట్టూ వున్నాయి. వీటికి అతీతంగా యివేమి నిన్ను తాకకుండా వేరే ప్రపంచంలో వుందామనుకోవటం, వుండగలననుకోవటం భ్రమ. ఏమైనా పూనాలో చూడాలిగదా – ఇక్కడే మొదలెట్టు"

"ఇక్కడొద్దులే – ఎవరన్నా చూస్తారు"

"చూస్తే –? ఏడాది తర్వాత బయటకొచ్చిన నిన్ను చూస్తే అందరూ సంతోషిస్తారుగానీ నువ్వు దిగులుపడకు. ఇవాళ 'మిస్సమ్మ' ఆఖరి రోజు. ఈ సంవత్సరం 'మిస్సమ్మ' సినిమా ఇంతవరకూ చూడలేదు–"

"ప్రతి ఏడాదీ చూడాల్సిందేనా?" రేణు నవ్వింది.

"మరి– మిస్సమ్మను మిస్సవుతానా?"

సినిమా వదిలింతర్వాత బైటికొచ్చిన రేణూకు ఒకటే ఆశ్చర్యం–

తను సినిమాని మామూలుగా చూసింది.రేలంగి నాగేశ్వరరావుల హాస్యానికి కళ్ళనీళ్ళొచ్చేలా నవ్వింది.

"బృందావనమిది అందరిదీ అని పాడుతుంటే"

"రావోయిచందమామ్మా" అని పాడుతుంటే తన్మయత్వంతో వింది.

రవి లేకుండా ఇదంతా ఎలా సాధ్యమయింది?

రవి లేకుండా తాను కాసేపయినా సంతోషంగా ఎలా వుండగలిగింది? రవిని తాను మర్చిపోతోందా?

ఉలిక్కిపడింది రేణు.

రవిని మర్చిపోతే తను బతికేదెందుకు? రవి జ్ఞాపకాలు లేకపోతే తనకు జీవితంలో ఏముంది?

"ఏంటోయ్ – నీ ఆలోచనలు –" శిరీష భుజం మీదతట్టింది.

"ఏం లేదు...కాస్త తలనొప్పిగా వుంది–"

"కాఫీ తాగితే తగ్గిపోతుంది–రా" అంటూ హోటల్‌లోకి లాక్కెళ్ళింది.

హోటల్‌కి వెళ్ళాక – అసలే వాతావరణం వేడిగా వుంది.కాఫీ ఎందుకంటూ ఐస్‌క్రీం తెప్పించింది. రేణు ఐస్‌క్రీం వంకే చూస్తుంది.

రవి–తనూ బైటికి వస్తే ఐస్‌క్రీం తినకుండా వెళ్ళేవారు కాదు. ఈ ఏడాది నుంచీ ఆ ఐస్‌క్రీం అంటే విషంలా చూస్తోంది తను. ఇవాళ తినకపోతే శిరీష వూరుకోదు. అన్నయ్యలూ, అమ్మా ఎంత ప్రయత్నించినా ఏడాదినుంచి ముట్టుకోని ఐస్‌క్రీం ఎలా తినాలి?

"శిరీషా...నాకేం బాగోలా–నేను తినను"

"వేషాలెయ్యకు – నీకు ఐస్‌క్రీం ఎంతిష్టమో నాకు తెలియదా? నూటమూడు డిగ్రీలజ్వరంలో కూడా రవిచేత ఐస్‌క్రీం తెప్పించుకుతిన్నావు"

"అందుకే ఇప్పుడు తినలేను" దీనంగా అంది రేణు.

"రవిని జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ సంతోషంగా తిను – నేను లేకపోతే రేణు ఐస్‌క్రీం తినటంలేదని రవి సంతోషిస్తాడనుకుంటున్నావా? రవి అంత శాడిస్టా?"

"అది కాదు శిరీషా....నీకర్థం కాదు"

"నాకేం అర్థం కానవసరంలేదు. నాకూ ఐస్‌క్రీం ఇష్టమే. తిందామా–వద్దా చెప్పు...వద్దంటే–పదవెళ్దాం" శిరీష లేచింది.

రేణు స్పూన్ చేతిలోకి తీసుకుంది. శిరీష కూచుంది. ఐస్‌క్రీం చల్లగా, తియ్యగా ఉన్నందుకు కూడా రేణూకు ఆశ్చర్యమనిపించింది.

ఎలా తినేశానో ఐస్‌క్రీం– మరి దొరకదన్నట్టుగా! ఎందుకిలా మారిపోతున్నాను – రవిని మర్చిపోయి, మళ్ళీ ఎందుకు ఈ సుఖాలన్నిటికీ దగ్గరవుతున్నాను. రవీ–రవీ–ఒక్కసారి కనిపించవా? నేనేం చెయ్యాలో ఎలా బతకాలో చెప్పిపోవా– రేణు మనసు గతంలోకి వెళ్ళిపోయింది. రిక్షా ఎక్కటం, యింటిదగ్గర తననుదించి శిరీష వెళ్లటం యివేవి మనసుకి పట్టలేదు. గబ గబా ఇంట్లోకి వెళ్ళి మంచం మీద పడుకుంది. రవీ–తనూ–తన చుట్టూ రవి చేతులు. తన గుండెల్లో ముఖం దాచుకుంటున్న రవి. తనని గారంచేస్తున్న రవి. తెల్లవార్లూ రవి ఆలోచనలతో పిచ్చెక్కిన రేణూ తెల్లవారుతుండగా నిద్రలోకి జారింది.

❋ ❋ ❋

ఆ వారంరోజులూ శిరీష రోజూ సాయంత్రం వచ్చి రేణు ప్రయాణానికి కావాల్సిన ఏర్పాట్లన్నీ చేసింది. సుభద్రమ్మ ఆ అయిదువారాలూ పెద్ద కొడుకు దగ్గరవుంటానంది. శిరీష హడావిడంతా నిర్లిప్తంగా చూస్తూ కూచుంది రేణు. తీరా వెళ్ళేరోజు రేణుకు ఎంత వద్దనుకున్నా భయం వేసింది.

"నేనొక్కతినే ఎలా వెళ్ళనే...నాకు హిందీకూడా సరిగా రాదు– అసలు స్టేషన్‌నించి అక్కడికి వెళ్లటం ఎలా?"

"పూనాలో ఆటోలుండవా?"

"ఆటోవాడు నాకేం తెలియదని గ్రహించి ఎటన్నా తీసుకుపోతే! అన్నయ్యనన్నా రమ్మనాల్సింది"

"అచ్చం ఆడపిల్లలా మాట్లాడావు. పూనా చాలా మంచి ఊరట. ఇలాంటి గొడవలేం వుండవనీ, చాలా కామ్‌గా వుంటుందనీ, మా ఫ్రెండ్ చెప్పింది."

"ఏమో...ఏమన్నా జరిగితే?"

"ఏం జరగదు....శుభ్రంగా వెళతావు. అంతకుముందు నీకున్న ధైర్యం, ఉత్సాహం ఏమయ్యాయి? ప్రతిదానికీ ఇలా భయపడుతున్నావు"

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=285